

Onder de palmboom

Verhalen, rijmen, hersenspinsels en gebeurtenissen.

Wanneer ik mensen zie, zie ik ook een verhaal.

Schrijven is één van mijn hobby's en ik heb véél schrijfplezier.

Ik hoop dat het leesplezier net zo is!

ELLEN MASTENBROEK

Indeling

- *Bungelen.*
- *Als je valt sta je weer op!*
- *Tortelduifjes!*
- *Djarla*
- *Kleine man in de grote wereld*
- *Op koopjesjacht*
- *Dat ene momentje....*
- *Oh nee.....*
- *Naar de haaien...*
- *Koetje, boe*
- *Waarom Anti-lopen hard lopen!*
- *Uniek en kansrijk*
- *Een wijs antwoord*
- *Toeter nog eens....*
- *Plaats delict!*
- *Ouderland*
- *Traumapoppen*
- *Misschien toch te oud!*
- *Ieder zijn pad*
- *Bully, de bulldog!*
- *Bijna terminaal!*
- *Kippen*
- *Moedervlek*
- *Romantiek?*
- *Op het dak van de wereld*
- *Fiësta!*
- *Strippen maar!*

Bungelen of niet, we hebben vakantie!

Zoals iedere dinsdagmorgen op weg naar de wekelijkse “koffie-meeting” met andere Nederlanders die langere tijd in PUERTO de la Cruz verblijven. Op straat merk ik dat het druk is met mensen die zich van en naar de dorpskern begeven.

Over het algemeen toeristen die zich uit de naad hebben gespaard, om twee weken te kunnen genieten op dit eiland in de Atlantische oceaan.

Sommige toeristen, van welke nationaliteit dan ook, zijn duidelijk te herkennen, aan de door de lokalen genoemde “toeristen uniform.”

Een te korte korte broek, met witte benen, met nog wittere sokken in grove te grote sandalen.

De die-hards, hebben ook nog ruiten gemengd met strepen, prints en dessins in allerlei vloekende kleuren met een houding van niemand kent mij, wat kan mij het schelen!

Ze slenteren rond, terwijl mijn fantasie zegt, dat ze thuis waarschijnlijk in driedelig grijs hun cliënten een poot uitrukken om de vakantie te kunnen bekostigen.

Niet alleen heren maar zeker ook dames maken zich schuldig aan het fenomeen “toeristen uniform.”

Het maakt ze niets uit, wat de cup-en of omvangmaat is, los die boel, laat maar bungelen! Wat een verschil met de lokale bevolking die zelfs op deze warme dinsdagmorgen er keurig en verzorgd gekleed bijlopen. Zo ook de twee oudere mannen in werkkleding, die vakkundig de palmen van de oude bladeren ontdoen. Met beleid worden de bladeren èèn voor èèn m.b.v. een lange boomzaag voorzichtig afgezaagd, terwijl de andere collega de vallende takken in de gaten houdt, zodat deze niet de auto beschadigt die onder de palm geparkeerd staat.

Misschien werken ze wat trager in de zuidelijke regionen, maar daar is de temperatuur debet aan. Het werk is klaar aan het eind van de werkdag.

De collega houdt alles in de gaten, ook de passanten.

Zeker de passanten met de bungelende borsten in te nauwe t-shirts.

Met zijn ogen seint hij zijn collega in, dat er weer zo'n passant in aantocht is.

De collega begrijpt het onmiddellijk, draait met de ogen als hij de deinende massa voorbij ziet komen. Ik vraag me af of hij dit 's avonds bij “moeder de vrouw” tijdens het eten ter sprake brengt, of dat dit bij het vakjargon hoort.

Waarschijnlijk is het laatste het geval!

Het temperament van de Spaanse eega is niet te onderschatten, buiten dat de muren zijn niet geïsoleerd, en daar zitten de oudere boomzagers niet meer op te wachten.

Naast hun salaris is dit samenwerkend vertier zeker een motivatie om het nog uit te zingen totdat de gepensioneerde leeftijd bereikt is.

Dan kunnen ze later op een bankje bij de haven over mijmeren en er zal ongetwijfeld menig glimlach op de door de zon verweerde gezichten verschijnen als ze weer zo'n stel uniform toeristen zien.

Laat ze nog maar even genieten, die oude boomzagers!

